

Мария Илиева

На Светослав Иванов

На кллада ли да бях изнесъл
чувствата събирани от всичките
бездомни монахини.
Да бях, запалил ношите,
и тези спомени,
злорадо да се смея над мръсниците!
Да бях,
изтръгнал им душите
една след друга,
а след това да ги обеса
в тяхната обител,
където, с пръстите си костеливи
изчоплиха очите на икони...
На колене да падна
в жертвения огън
от кладата да литнат врани
и да се разпръснат с кръсък!
Праведните ...
Блудниците – монахини...
Да бъдат радостни, щастливи!
Но Ти създад си ме по своя образ
и подобие,
научи ме да давам нежност,
свята обич,
на злото да отвръщам със добро
и плачейки, макар и разпнат,
пред Теб за всички ...
тихо да се моля.
Смирен съм днес,
пристъпвам бавно към кладата.
А моите „спасени“
в хор крещят да бъде разпнат.
И нека ме разпънат, Господи!
Не ме е страх, защото съм обичал
подарил съм им мечти ...
Дано не ги прахосат!
Ще запаля свещ ...
И целият във свещ ще се превърна.
Последната светица,
ще ме понесе в себе си ... в сърцето.
Над нас, небесните камбани

щастливо ще запечат
и тръгваме пречистени към тебе...

При себе си вземи ни!

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10169>]